

கவிஞன்

ஜீவா ஜீவரெத்தினம்
மருதூர்க்கொத்தன்
சி. மொளளதரு
அண்ணல்
சண்முகம் சீவலிங்கம்
ஏ. இக்பால்
மு. பொன்னம்பலம்

2

ரஷ்ஷிபக் கவி:
ஊநெசனஸ்கி

தொகுப்பாளர்:
எம். ஏ. நுஸ்ரான்

வாசகர் சங்க வெளியீடு.

ஜூலை 1969.

ரூ. 1.25.

கவிஞன் காலாண்டுக் கவிதை இதழ்.

நூறி மன்னில்,
கல்முனை - 6
இலங்கை.

கவிஞன் முதலாவது இதழுக்குக் கிடைத்த வரவேற்பைக் கண்டு எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சி. கவிதை இலக்கியத்தில் ஒரு புதிய நம்பிக்கையையும் எழுச்சியையும் தோற்றுவிப்பதற்கு கவிஞனை ஒரு சாதனமாகப் பயன்படுத்தமுடியும் என்ற எண்ணம் அதன் மூலம் என்னுள் வலுப்பெறுகின்றது.

கலையாக்கத்திலும் சமூகப் பெறுமானத்திலும் வாசகர் தொகையிலும் நமது கவிதையின் இன்றைய எல்லைகளை நாம் விரிவுபடுத்த வேண்டும்.

கவிதை எழுதுவதும் அதை அச்சிலே கண்டு சந்தோசப்படுவதும் கவிஞனின் குறிக்கோள் அல்ல. ஒரு கவிஞனின் செயலூக்கம் கவிதை எழுதுவதுடன் மட்டும் நின்று விடுவதில்லை. ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக எமது பெரும்பாலான கவிஞர்கள் இப்படித்தான் இருக்கின்றார்கள். இந்த நிலை மாறவேண்டும்; நமது கவிஞர்கள் தங்கள் செயலூக்கத்தை சமூகத்தின்பால் திருப்பவேண்டும் என்ற கோரிக்கையுடன் கவிஞன் இரண்டாவது இதழ் வெளிவருகின்றது.

KAVIGNAN Vol. II.

Edited by M. A. Nuhman,
For Readers Association,
Kalmunai Ceylon.

இசைத்தட்டாய் உன்றன் இதயத்தில் ஏறி
அசைகின்றேன்; உன்தூய அன்பென்னும் ஊசியினால்
என்னுட் புதைந்த இசையைக் கிளறுகிறாய்!

இந்த இதழில் பல்வகைப்பட்ட கவிதை
கள் பிரசுரமாகி உள்ளன. எமது கவிஞர்
களின் பல்முனைக் கவிதைப் போக்குகளின்
சில பண்புகளை இவற்றில் இனம் காணலாம்.
இவைபற்றிய கருத்துக்களை வாசகர்கள்
எழுதவேண்டும்.

கவிஞரில் பிரசுரிப்பதற்கு மொழி
பெயர்ப்புக் கவிதைகள் தேவைப்படுகின்றன.
சமகால வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கின்ற
மேலேத்தேய கீழைத்தேய கவிதைப் பெயர்ப்
புக்கள் நமது வாசகர்களுக்கும் கவிஞர்களுக்
கும் உபயோகப்படும். இறந்த காலத்தை
விட நிகழ்காலத்தின் முக்கியத்துவம் அதிக
மானது. ஆகையால் இன்றைய மனிதர், இன்
றைய வாழ்க்கை, இன்றைய நடைமுறைக
ளைப் பிரதிபலிக்கக்கூடிய பிறமொழிக் கவி
தைகளை மொழிபெயர்த்து அவற்றின் மூலத்
துடன் அனுப்பி உதவுமாறு கேட்டுக்கொள்
கிறேன்.

கவிஞன் வெளியீடுபற்றி ஆக்கபூர்வ
மான ஆலோசனைகளும் அபிப்பிராயங்களும்
சொன்னவர்கள் பலர். அவர்களுக்கும்
கவிஞன் முதல் பிரதி வாங்கி அன்பளிப்புச்
செய்த கல்முனை சாஹித்யக் கல்லூரி அதிபர்
ஜனாப். எஸ். எச். எம். ஜெமீல் அவர்களுக்
கும் எனது நன்றி.

— தொகுப்பாளர்.

உன்னிற் கலந்தே உயிர்நாதம் மீட்டுதற்காய்ப்
பெற்ற பிறவியிது;
பேரின்பம் நல்குமொரு
சிற்றின்பப் பூங்காவின் தேமதுரப் பண்குழைத்தே
உன்னை மகிழ்விக்கும் உயர்கீதம் பாடும் நான்
பெண்ணே,
உனது பிச கொன்றால் இம்போது
துன்பியலின் கீதச் சுவையைச் சொரிகின்றேன்;
என்பும் உருகி இருகண் சொரிகின்றாய்!

உன் இதயக் கோயிலுள்ளே
உண்மை இறைவனென
என்னை இருத்தி - இரவு பகல் பூஜிக்கும்
பக்தை, உனக்கருளே பாலிக்க எண்ணுகிறேன்
புத்துலகிற் குன்னோடு போகத் துடிக்கின்றேன்!

எண்ணத்தை
என்துடிப்பை
எல்லாம் அறிந்திருந்தும்
பண்ணார் இசைத்தட்டின் பக்கம் புரியாமல்
ஊசி பொருத்திவிட்டாய்!
உள்ளே பதிவான
தூசி படிந்த துயர வரலாற்றின்
கீதம் ஒலிக்கிறது;
கேட்டுத் துடிக்கின்றாய்!

ஆதலினால் அன்பே;
அதை நீ கிளறாமல்
பக்கத்தை மாற்றிப் பதிந்த இசை கேட்டுச்
சொர்க்கத்தை இங்கே சுகி!

எங்கள் கந்தோர்ச் சிற்புண்டிச்சாலையில்..

எங்கள் கந்தோர்ச் சிற்புண்டிச் சாலைக்
கதவுகள், விரியத் திறந்தே உள்ளன.
கதவுகள் விரியத் திறந்தே இருப்பது
வருகை தருவோர் வசதிக் காகவே!

வருகை தருவோர் வசதியே, எங்கள்
குறிக்கோள் என்பதைக் கூறி வைப்பதும்,
தனியே அவரைச் சலிக்க விடாமெனும்
உறுதி உரையை அளிப்பதும் என்கடன்.

சாதியில் உயர்ந்தவர், இழிசனர் என்றோ,
பணக்கா ரர்கள், ஏழைகள், என்றோ,
பேதம் பாராப்பெருமன துடனே
பகலெலாம் இங்கு வருபவர் தம்மொடு
அருகமர்ந் திருந்து, அழகுறப் பேசி,
தோழமை செய்ய எம் துரைமார் போல
யாருளர் இங்கு! யாருளர் இங்கு!

எங்களது கந்தோர்த் துரைமார் பொழுதெலாம்
கன்றீன், கந்தோர் இரண்டையும் இணைத்து
ஊடுபா ஓடி அலைவது எல்லாம்
வருகை தருவோர் வசதிக்காகவே.

எங்களது கந்தோர்ச் சிற்புண்டிச் சாலைக்
கதவுகள் விரியத் திறந்தே உள்ளன.

எனக்கு முன்னே இந்தப் பதவியைத்
தனக்குநேர் இன்றித் திறம்படச் செய்த
பையனோ சுத்தப் பைத்தியக் காரன்.

எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னரே என்று
வெல்லமாய் இனிக்க விதந்திடும் மக்கள்
ஆட்சியின் உட்பொருள் அறியாச் சிறுவன்.

ஏழை வாத்தியார் ஒருவரும், எங்களது
ஐயா ஒருவரும், ஸ்க்கிரீன் மறைப்பு
மேசையின் அருகில் அமர்ந்த வண்ணம்
உண்டி அருந்தி இருக்கும் வேளையில்
வாத்தியார் சற்றே ஆத்திரமாகப்
பேசி ஐயாவைப் புடைக்கப் போனார்.

பையன் இடையே பாயா திருந்தால்
அமளி துமளி அதிகரித் திருக்கும்.

வாத்தியார் அடிக்கடி வருவதும், துரையொடு
கதைத்து வேதனை கவிந்து பிரிவதும்,
பார்த்துச் சலித்த பையன், மாஸ்டர் பால்
பரிந்து ஏதோ துரையிடம் பகர்ந்தனன்.

பரிந்தே அவனும் பகர்ந்த போது
சடக்கென அவரின் இடக்கை நீண்டதால்
பையனின் கன்னம் ஓய்யெனச் சிவந்தது.
அவனது சீட்டு அடுத்தநாள் கிழிய
வாய்ப்போ எனக்கு வந்து குதிர்ந்தது.

அப்பன் இறந்தோ ஐந்து வருஷம்.
அம்மா இருக்கிறாள் அவள் நோயாளி!
மருந்தே உணவாய் மாந்திடும் அன்ணையைப்
பேணவும், வீட்டில் அணிவகுத் திருக்கும்
தம்பி தங்கையர் வயிற்றைக் கழுவவும்,
வேலை தேடி அலைந்த வேளையில்

மடைபோட் டழைத்த மந்திர வாதிமுன்
கடலென முழங்கிக் காட்சி தந்த
பேயினைப் போலத் தரிசனந் தந்தார்
எங்கள் ஐயா! அவர் பெயர் வாழ்க!

அம்மா கழுத்தை அகன்று பெட்டியில்
சும்மா கிடந்த தாலியின் அடைவாய்,
அறுபது வாங்கி ஐயா கையில்
ஐம்பதைப் படைத்து, அடுத்த பத்தில்,
எங்களது கந்தோர்ச் சிற்றுண்டிச் சாலையின்
மூலையில் ஸ்க்கிறீன் மேசையைச் சுற்றி
துரையும் நானும் சிற்றுண்டி சுவைத்த
மூன்று தடவையும் போனது போக
முப்பது சதங்கள் முழுசாய் மிஞ்சின.

முப்பது ரூபாய் சம்பளம் நல்கும்
உத்தி யோகமும் வந்து சேர்ந்தது.

எங்கள் கந்தோர்ச் சிற்றுண்டிச் சாலைக்
கதவுகள் விரியத் திறந்தே இருப்பது
வருகை தருவோர் வசதிக் காகவே!

பனிப்படலம் போல வெளிர்
பட்டாடை நீக்கி
எனைப்பார்த்து முன்போல
ஏன் சிரித்தாய் நிலவே!
உனைப் பார்த்து முன் போல
உணர்ச்சியுடன் பாட
இனிப்பான நினை வேதும்
என் நெஞ்சில் இலையே.

வாழ்வோடு போராடி
வாடுகிற ஏழை
மாழ்கின்ற நிலை போக
வழியேதும் இலையா?
சூழுதட துயர் நெஞ்சில்
மீறி வான் நோக்கி
ஆழ்கின்ற உனைப் பாட
ஆர்வமிங் கிலையே.

வளிபோன டயர் போல
மடிகின்ற வயிறும்
சளி வழியும் மூக்கோடு
குழி கொண்ட கண்ணும்
ஒளி அற்ற வாழ் வோடு
உண வற்றநிலையும்
வெளியுள்ள பிரபஞ்ச
விண்ணணக் காட்சி.

ஒரு தேரச் சோற் றேடு
உயிர் என்ற கிளியை
உரமற்ற உடற் கூட்டில்
அடைக்கின்ற நிலை ஏன்?
சருமத்தின் தோல் ஆடை;
தண்ணீரே வியர்வை
பெருமூச்சு! பெரு மூச்சு!
பிற மூச்சு இலை ஏன்?

எனைச் சூழ வாழ்கின்ற
ஏழையர்தம் நிலைமை
தனைத் தீர்க்கும் வழியில் நான்
நடக்கின்றே னிங்கே!
உனைப் பார்த்தே இந்நிலையில்
உணர்வு தனை இழக்க
நினைவில்லை நெஞ்சத்தில்;
நில்லாதே ஓடு.

காற்றே யுனக்குக் கலக்கத் தெரியும்;
களைத்தவுடல்
ஆற்றத் தெரியும்; ஆதனால்
அடியேன் அறைகின்றேன்
கூற்றைப் பயந்து குலைந்தேன்
தொடர்ந்து கூட்டவே
நேற்றை வரைக்கும்
நெருங்கி நிமிர்ந்து வருகின்றான்.

ஓட்டம் எனக்கு மட்டும்
என்ற நினைக் கின்றாய்?
உலகம் ஓடும் உலகிலுள்ள
ஒவ்வொன்றும்
பாட்டைத் தெரிந்தும் தெரியா வுகையில்
திசை கெட்டும்
நீட்டிப் போடும் கால்கள்
நீயும் அப்படியோ?

ஒன்றில் ஒன்று ஒழிந்து
ஒன்றில் ஒருகோடி
என்றிவ் வாறாய் இறங்கி இறங்கி
இச்சைகளை
வென்றி கொள்ள விரும்பி விளைந்து
வீணுகி
நின்ற போதும் நில்லாப் போதும்
வருகின்றான்.

புலரிப் பொழுதின் பவனிக் கேற்ற
எழில் வண்ணம்
உலரா முன்னம் ஆகா இன்பம்
ஒரு கோடி!
நிலவைப் பிழிந்து தரமுன்
அந்தி நிறைந்துள்ள
கலவை கண்டால் கருத்தோ
உணர்ச்சிக் கடலாகும்.

வெட்டி எடுத்த வைரத் தூறல்
வான் வெள்ளி,
செட்டை ஒதுக்கித்
தூங்கும் பறவை வெண் மேகம்,
வெட்டி மின்னும் மின்னற் கீற்று;
மழை மேகம்,
இட்டவான் வில்
இதய மள்ளும் எழிற்காட்சி

ஓங்கு மலைகள், ஒழுகும் அருவி,
நதிபாடும்
பாங்கில் வண்ண மலர்கள்,
பாடும் வண்டினங்கள்,
ஏங்கும் உள்ளம் இனிய பசுமைக்கு
இவையெல்லாம்
தாங்கா இந்தக் கூற்றன்
தூரத்தி வருகின்றான்.

நீலக்கடலும் நெறியும் அலையும்
நுரைப் பஞ்சம்
சோலைக்குளிரும் தளிரும் நிழலும்
சுவைக்கனியும்
வாழத் தூண்டும்
வறுத்த கானல் நீரென்பார்
ஆழங்காண வருவாய் என்றே
கூற்றலறும்.

ஓடி ஓடிக் களைத்தேன் காற்றே
உனக் கயர்வைத்
தேடிப் போக்கத் தெரிந்தால் வருவாய்
தினைப் புனத்தில்
பாடித் திரிந்தாய் பாவை மொழிக்குள்
பதுங்கு கிராய்
ஓடி அலுக்கும் எனக்கு
உதவ வருவாயா?

பஞ்ச பூதச் சேர்க்கை வளைந்த
பரிணாமக்
சூஞ்சு பறக்கப் பயின்றும்
கூற்றுப் பருந்துக்கு
அஞ்சா திருக்க அறியேன்
துணிவும் பெறவில்லை
நெஞ்சம் வரள
நீண்ட ஓட்டம் எடுக்கின்றேன்.

அழுக்கில் அமிழ்ந்தும் அழைந்தும்
நுகர்ந்தும் அணைவாயேல்
விலக்கும் எனது மனதே
சோலை மலராடிக்
கலக்கில் வருவாய் காற்றே
கூற்றின் கைப்பிடிக்குள்
விழமுன் வருவாய்
வித்தை தெரிந்தால் புதுக்கிடுவாய்.

காற்றிடையே

இன்னும் வெளியில் இடையிடையே
பின்நிலவில்,
தென்னைகளின் ஒலை திடீர் என்று சலசலக்கும்
பின் அவைகள் ஓயப்,
பிறகும் - சலார் என்று
வீசி எழுந்து விரைகின்ற வெள்வாடைக்
காற்றிடையே,
தூரக்
கடல் இரைந்து கேட்கிறது.

உள்ளறையில் கண்ணாள் உறங்குகிறாள்
பக்கத்தில்,
பிள்ளைகளைப் போட்டுள்ளாள்.
பின்னும் ஒரு முறை, எம்
சின்ன மகன் இருமித் தீர்த்துச்
சினுங்கவிடை
கண்ணயர்ந்து போகையிலே.....
மீண்டும் கடும் இருமல்.

“எத்தனை நாள் வந்த இருமல்!.....
இதற்குமுன்
சத்தியும் காச்சலும்
சனியன்
நமக்கேதான் இத்தனை நோய்.....”
என்றே எழுந்து படுத்தபடி
நித்திரை பாதி, நினைவுகளும் பாதிஎன
‘இச்சுச்சு’ சொல்லி
இதமாய் மகன் தோளைத்
தட்டிக் கொடுத்துச் சரி செய்தாள் கண்மணியாள்.
விட்டு விட்டு
இன்னும் வந்த வெள்வாடை மேய்கிறது.

கொஞ்சம் அமைதி.....
பிறகும் அதே குக்கல்.
இந்த முறை லேசில் இளகவில்லை.
சங்கிலிபோல்,
நெஞ்சு பிளந்து நிறுத்தலின்றித்
தொண்டையின்-அப்
பிஞ்சுச் சதையெல்லாம் பிய்த்து வருகிறது.

என்ன செய்வோம்?
ஏதறிவோம்?
எவ்வாறிதைத் தீர்ப்போம்?-
அஞ்சிப் பதறும் அவளுக்கோர் ஆறுதல் நான்!-

“நெஞ்சைத் தடவு.....
முதுகை நிமிர்த்தாதே.....
கொஞ்சம் கடுநீர் கொடுப்போமா?.....”
என்றிவைகள்
சொல்லி,
மகளை என் தோள்மீது போட்டுலாவி
மெல்ல அவன் துயிலும் போது மெதுவாக
மெத்தையில் சேர்த்து
விளக்கைத் தணித்தபின்
சத்தம் எழாமல் கதவினையும் சார்த்திவிட்டு
மண்டபத்தில் வந்தேன்.
மணி இரண்டு!.....
சாய்மனையில்
குந்துகிறேன்
மீண்டும் குழந்தை இருமுகிறாள்.

இன்னும் வெளியில் இடையிடையே
பின்நிலவில்
தென்னைகளின் ஒலை திடீர் என்று சலசலக்கும்.
பின்னவைகள் ஓயப்
பிறகும் சலார் என்று
வீசி எழுந்து விரைகின்ற வெள்வாடைக்
காற்றிடையே
இன்னும்
கடல் இரைந்து கேட்கிறது.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை

I

இன்னும் விடியவில்லை.
இருள் மூடிக்கிடக்கிறது.

அன்னை எழுப்புகிறாள்,
அவசரமாய் அவசரமாய்
தின்னும் பனிக்கூதல்!
சிறிதின்னும் கண்ணயர்ந்தால்
என்னசுகம், என்னசுகம்!
இவள் ஏன் எழுப்புகிறாள்?

மண்ணாகிப் போன அந்த
மணியோசை கேட்கிறது.
இன்னும் விடியாத
இரவின் குளிர் அறுத்துத்
தூரத்தில் பனிக்குளிரில்
தொங்குவது போல் மிதந்தும்
வீரித்தே என் காதில்
வீழுவதைப் போல் இடித்தும்

மண்ணாகிப் போன அந்த
மணியோசை கேட்கிறது.

கண்கள் அரிக்கிறது.
கடும் குளிரும் தைக்கிறது.
அன்னை எழுப்புகிறாள்
அவசரமாய், அவசரமாய்
இன்னும் விடியவில்லை
இருள் மூடிக்கிடக்கிறது
இன்னும் சிறிதிங்கே
இனிய துயில் கொண்டால்
என்ன சுகம், என்ன சுகம்
இவள் ஏன் எழுப்புகிறாள்? ...

II

பின்னல் குலைந்த இருள்
பிரிகிறது;..... கரும் நூலில்
இன்னும் சில இழைகள்
இழுத்தது போல மங்கல்
இன்னும் கலங்கிறது
இன்னும் தெளிகிறது.

பின்னல் குலைந்த இருள்
பிரிகிறது..... வேலிகளில்
சின்ன மணிகளைப் போல்
செவ்வரத்தை பூக்கிறது
இன்னும் அலர்கிறது
இன்னும் தெளிகிறது.

பின்னல் குலைந்த இருள்
பிரிகிறது..... மென்மேலும்
சின்ன மணிகளைப் போல்
செவ்வரத்தை பூக்கிறது
அன்னை நடக்கின்றாள்
அவளைத் தொடர்கின்றேன்
அன்னை நடக்கின்றாள்
அவளைத் தொடர்கின்றேன்.

III

எம் முன் பலபேர்கள்
செல்கின்றார்..... எம் போல
முன்னே எழுந் திருந்து
முகம் கழுவி உடையணிந்து
வந்தவர்தான் நிரை நிரையாய்
வழிநெடுகச் செல்கின்றார்.

எங்கிவர்கள் செல்கின்றார் — ஓ!
எங்கே இவர் செல்கின்றார்.

மெல்ல நடந் திவர்கள்
விடியும் குளிர் தாங்கி
என்ன சுகம் பெறவோ
இந்நேரம் செல்கின்றார்?

என்ன சுகம் பெறவோ
இந்நேரம் செல்கின்றார்?

மண்ணுகிப் போன அந்த
மணியோசை மீண்டெழுந்து
என்ன அவசரமோ
இரைந்து பொழிகிறது!

என்ன அவசரமோ
இரைந்து பொழிகிறது.

IV

அன்னை முன் செல்கின்றாள்.
அவள் துயரைத் தீர்ப்பதற்கு
என்ன வழியுமில்லை ...
ஆகையினால் முந்துகிறாள்
மண்ணுகிப் போன அந்த
மணியோசை ஓய்கிறது.

கன்னிமரி ஈன்றெடுத்த
கர்த்தரின் கோயிலிலே
அன்னை முழந்தாளில்
யான் ஒருத்தன் மூலையிலே,.....
என்ன சுகம் என்ன சுகம்
இன்னும் துயின்றிருந்தால்!

V

அன்னைபோல் அன்னையர்கள்
அநேகம்பேர் அங்கிருந்தார்.
எல்லோரும் முக்காடு.
எல்லோரும் கரம்சூப்பி,
எல்லோரும் முழந்தாளில்.

எல்லோரின் கண்களிலும்
துன்பத்தை யார் விதைத்தார்?

துயரத்தில் இதழ்வெருவி
இன்பத்துக் கேங்குகின்ற
இதயத்தின் நெடுமூச்சை
அங்கவறகு யார் ஈந்தார்'?

அவர்கள் இந்த வாழ்க்கையிலே
புண்பட்ட வெண்புறக்கள்.
புதர்களிலே வீழ்ந்துள்ளார்.

துன்பத்தின் கேணி என்று
வாழ்க்கையினைச் சொன்னவர்கள்
இன்பத்தை எங்கு வைத்தார்?
எட்டாத சொர்க்கமதில்!

இன்பத்தை எங்கு வைத்தார்?
எட்டாத சொர்க்கமதில்!

அந்த ஒன்றையே நம்பி
 அவர்கள் இங்கு வாழ்கின்றார்.
 அந்த ஒன்றுக்காகவே
 அவர்கள் இந்த வாழ்க்கை யெனும்
 *கண்ணீர்க் கணவாயில்
 கதறிப் புலம்புகிறார்.

அந்த ஒன்றைச் சொன்னவர்கள்
 அதிமேதை! ஏனென்றால்,
 அந்த ஒன்றைத் தள்ளி விடின்
 இந்த மக்கள் இவ் வாரோ
 கண்ணீர்க் கணவாயில்
 கதறிப் புலம்பிடுவார்?

துன்பத்தை ஏற்றுமுன்று
 துவளும் இவர் விழிகள்
 துன்பத்தை மறுப்பதற்குத்
 தொடங்கி விடின் பின்னங்கே
 கண்ணீர்க் கணவாயில்
 கதறுபவர் யார் கொல்லோ?

கண்ணீர்க் கணவாயில்
 கதறிப் புலம்புவதால்,
 துன்பத்தின் ஓடையிலே
 துளிகள் சொரிவதினால்
 இன்பத்துக்காக
 ஏங்கி நிதம் வாடுவதால்
 எங்கள் வழிபாடோர்
 இனியதுயர்க் காவியமாம்!

எங்கள் பிரச்சினைகள்
 இவ்வுலகில் தீராவோ?
 எங்கள் பிரச்சினைகள்
 இவ்வுலகிற் தீர்வதற்கு
 எங்கள் இறைவன் அதை
 இயற்றித் தரவீலையாம்.

எங்களுக்கு அரிசி இல்லை
 எங்களுக்கு வேலையில்லை.

நேற்றுப்பகல் சோளம்.
 நேற்றிரவு தண்ணீர்.
 இன்று பகல் எதுவோ?
 இறைவனவன் சித்தம்!

VI

பூசை முடிகிறது – அப்
 பூசை முடிவினிலே
 ஆசிர் வதித்தார் குரு.
 யாவரும் தொழுதேற்றோம்.

வீதியிலே இறங்குகிறோம்.
 வீதியிலே இந்த வையம்
 சேர்தியிலே கலந்து மிகத்
 துரிதமாய் இயங்கிற்று.

சைக்கிளும் கார்களும்
 சனங்களும் ஓடோடி
 எத்தனை காரியங்கள்
 இயற்றுகின்றார் இயற்றுகின்றார்!

எத்தனை வாகனங்கள்!
எத்தனை கூக்குரல்கள்!
இத்தனை சந்தடியில்;
இத்தனை நெருக்கடியில்.

சுமையினை இறக்கி வைத்த
சுகமுடன் பதுமையென
அமைதியில் கனிந்த முக
அன்னையர் செல்கின்றார்கள்.

சுமையினை இறக்கி வைத்த
சுகமுடன் விழி மலர்ந்து
அமைதியாய்க் கனிந்த முக
ஆண்களும் செல்கின்றார்கள்.

இன்று முடிந்து போகின்றார்.
இனியும் நாளை வருவார்கள்.
இன்றும் இழந்த துயில் மீண்டும்.
இழத்தல் நேரும். இதுபோல
மங்கற் போதில் வேலிகளில்
மலர்தல் கூடும் செவ்வரத்தை.
அங்கு கேட்கும் மணியோசை
அவர்கள் காலில் சுவை கூட்டும்.
இன்று சொரிந்த துயர்க்கவிதை
இனியும் கொண்டு வருவார்கள்.
இன்று முடிந்து போகின்றார்
இனியும் நாளை வருவார்கள்!

*கண்ணீர்க்கணவாய் :

..... பரதேசியாய் இருக்கின்ற நாங்கள் ஏவையின் மக்கள் உம்மைப் பார்த்து
கூப்பிடுகின்றோம். இந்தக் கண்ணீர்க் கணவாயிலே நின்று பிரலாபித்து உம்மையே
நோக்கி பெருமூச்சுவிடுகின்றோம்.....

— கிருபைதயாபத்து மந்திரம்.

தெளிந்த நீர்த்தேக்கம் அண்டித்
திண்மைக் கண் கூர்மை கொண்டு
நெளிந்தவை கூற வந்தேன்
நேரில் வந்திறங்கி நின்றோர்,

கலக்கியே நீருள் ஏனே
கண்களை விரித்துப் பார்த்து
அலட்சியம் செய்தார் என்னை;
அங்கொன்றும் இல்லை யென்றார்.

இலக்கினைக் காண வொண்ணா
இடரினில் அலைவதாற்றான்
விலக்கிட எண்ணும் இந்த
விணவர் சற்று நின்று,

இலக்கியம் காணும் பேறு
இயங்கிடா தாற்றலாலே
வலையொரு துண்டெடுத்து
வடித்தனர் நீரையெல்லாம்!

நிலைப்புடன் குளிர்ந் தழகாம்
நீருயிர்ச் சல்லடைகள்
குலைப்பினால் உயிரேயற்றுக்
குவிந்தன தேக்கம் சூழ்ந்து.

கலக்கினர் மீண்டும்; மீண்டும்
கண்களாக் கவலமரக
விளக்கினர்; அழகொழிந்து
விளங்கின தேக்கமங்கு!

நாங்கள் கோபமுற் றெழும்போது உன் வதனத்தில் புன்னகை மலர்க்.

எங்கள் அடுப்பில் எரியா நெருப்பு
எங்கள் வயிற்றில் எரிந்துகொண் டுள்ளதை
நீயறியாயா?

நிதமும் நிதமும்
எங்கள் வயிற்றில் எரியும் நெருப்புத்
தணலில்; நாங்கள் சாம்ப ராவதை
நீயறியாயா?

நீர்ப்பாத்திரத்தை
ஏந்திய இவர்கள் எம்மைக் கடந்து
பாராதது போல் தூரம் செல்வதை
நீ காண்கிலையா?

நிதமும்,
அவர்கள்
நீர்ப்பாத் திரத்துள் நீர் நிறைப்பதையும்
எங்கள் வயிற்றில் எரியும் நெருப்போ
கொழுந்துவிட் டெரிந்து கொண்டிருப்பதையும்
அழும்போ தெமது கண்ணீர்த் துளிகள்
பழுக்கக் காய்ச்சிய
விழிகளில் இருந்து
வென்னீர்த் துளிகளாய் வீழுகின்றதையும்
நிதமும் நிதமும்
நீ அறியாயா?
ஆயினும்
ஏன் நீ அமைதியோ டுள்ளாய்.....?

வசந்த காலப் பசும் நினைவுகளை
வைகறைப் பொழுதில் மலரும் உணர்வினை
மாலைப் போதின் கோலச் செறிவை
மெல்லிராப் போதின் வேட்கையை.....
எல்லாம்
ஏந்தி வரும் உன் இன்னறும் தென்றல்
எங்கள் நெருப்பை
அணைப்பதே இல்லை.

வானில் பூத்த மீன்மலர் தானும்
தண்ணொளி தெளிக்கும் வெண்ணிலா தானும்
மிதந்து செல்லும் வெண்முகில் தானும்
எங்கள் நெருப்பை அணைப்பதே இல்லை!

எரியும் நெருப்புள்
இருந்து கொண்டே
இசைக்காய்த் தலையை
அசைத்தல் கூடுமா?

எங்கள் சொந்தம் இல்லாப் பூமியில்
எங்கள் சொந்தம் இல்லா ஆலையில்
எங்கள் வேர்வை பொங்கி வழிகையில்
பொங்கிய எங்கள்
வேர்வை நீரும்
எங்கள் நெருப்பை
அணைப்பதே இல்லை!

எங்கள் வயிற்றில் எரியும் நெருப்போ
நெய்யுண் டதுபோல் நீண்டெரிகின்றது.....
ஆயினும்
ஏன் நீ அமைதியோ டுள்ளாய்?

நெருப்பை அணைக்கும்
நீர்ப்பாத் திரத்தை
ஏந்திய இவர்கள்
எம்மைக் கடந்து
பாராததுபோல் தூரச் செல்கையில்
நாய்கள் போல நாக்குத் தொங்க
நாம் அவர் பின்னால்
நடந்து செல்வதா?

எங்கள் வயிற்றில்
நெருப்பே எரிகையில்
அங்கே அவர்கள்
அமைதி யாகக்
காலைப் பானம் பருகிக் களிப்பதா?

இந்த உலகின்
இந்த வளங்களைச்
சந்தோஷிக்கும் சொந்தக் காரர்
அவர்கள் மட்டுமா?
'ஆம்' எனில்
நாங்கள் திருப்தி கொள்ளோம்!
தீயின் நாக்குகள்
எரிக்கும் வரைநாம் திருப்தியே கொள்ளோம்!

எங்கள் நீசச் செயல்களுக் கெல்லாம்
எங்கள் வாழ்க்கைக்
குறைகளுக் கெல்லாம்
எங்கள் வயிற்றில்
எரியும் நெருப்புத்
தணியும் போதுதான்
விடிவுண் டாகும்!

ஆகையால்,
நாங்கள் அமைதி கொள்ளோம்!
எங்கள் வயிற்றில் எரியும் நெருப்பில்
எங்கள் பொறுமை
எரிந்துபோய் விட்டது!
நெருப்பை அணைக்கும்
நீர்ப்பாத் திரத்தை
ஏந்திய இவர்கள்
எம்மைக் கடந்து
பாராதது போல் தூரச் செல்கையில்
எங்கள் பொறுமை
எரிந்தே விட்டது!

ஆகையால்
எங்கள் கோபப் பார்வையால்
உன் வதனத்தில் புன்னகை மலர்க!

எங்கள் வயிற்றில்
எரியும் நெருப்பு
கண்களின் ஊடே
கனன்று வருக!

எங்கள் பார்வையில்
எதிர்ப்படும் போதில்
அவர்கள் பொசுங்கி அழிந்தே விடுக!

நெருப்பை அணைக்கும் நீர்ப்பாத் திரங்கள்
எங்கள் வயிற்றில்
பொங்கும் தீயை
அணைத்தே விடுக.....!

அந்த நாளில்
கலகக் காரர் யாம் எனும் கடிய
குற்றச் சாட்டைக் கூறவே மாட்டாய்

மற்றுயிர் எல்லாம்
மலர்வதற் காக
இரத்தப் பசனையே
இடநேரிடின்
நீ
கூடா தென்றதைக்
கூறவே மாட்டாய்!

உன் வதனத்தில்
புன்னகை மலரும்
நானும் அந்த
நாளேயாகும்!

நானும் அவையும்

கையிருந்து தோலைக் கடித்த கொசுவொன்றை
மெய்நகங்கச் செய்தேன் மிளிச்சென்றே
ஓடிற்றென் ரத்தம், உலகம் எனக்குள்ளே
கூடிற்றே ஞானக் கொசு

வீட்டின் வளையிடுக்கில் வீழ்ந்தாடும் வெளவாலை
ஓட்டத் தடியெடுத்த தோச்சினேன் - சீச்சென்ற
ஓசை "அடமனிதா நீயும் பகல் குருடோ?"
பாசை அதையுணர்ந்தேன் பின்

வீரென்று வானில் விரையும் கிளிக்குஞ்சை
ஓர் கூட்டில் பூட்டி உணவளித்தேன் - "ஆர்நீயோ?"
கேள்வியொன்றை மெல்லக் கிளியெறியும், நான்போட்ட
வாழ்வறுக்க வைத்த வெடி

இருட்டில் அறியாமல் என்கால் அழுத்தியதால்
நெருட்டென்று பல்லால் நறும்பிற்று - சுருட்டையது!
ஆவென்று கத்தி அதைக்கொன்றேன், தள்ளியெனைப்
போவென்ற பேச்சுணராப் பேய்

சோலைவனத்தில் சுதந்திரமாய் கூடமைத்து
வேலையினில் ஈக்கள் விளைந்திருக்க - கோலெடுத்து
கூட்டைக் கலைத்தொழுகும் தேன்குடித்தேன், நானந்தப்
பாட்டாளி மாருள் பதர்

கொத்தித் திரிந்து குறையாது முட்டைகளை
இட்டெனக்குப் பேருதவி ஈந்ததை - கத்திக்கு
இரையாக்கி உண்டொருநாள் இன்புற்றேன், என்ன விந்த
முறை? யார்க்கிடுமோ முறை?

ரஷ்யக் கவி :
அன்றெய் ஊநெசன்ஸ்கியின்
இரு கவிதைகள்.

இலை உதிர் காலம்

வாத்துகள் தம் சிறகடிக்கும்.
மலர்க்காவில் உள்ள,
வழியெல்லாம்
பூஞ்சணம்போல் சிலந்தி வலை மின்னும்.
நேற்றல்ல,
அதற்குமுன்னர் கடைசியாய் ஓர் நாளில்
நெருண்ட சைக்கிள் தடம்கூட
மாறாது காணும்.
பார்த்திவற்றின் பொருள் தேடி மாய்கிறயோ?
அங்கே,
பார் -
அந்த
மூலையிலே, அக்கடைசி வீட்டில்
வாழ்க்கையினை ஓர் பெண்ணுள் நடத்துகிறாள்;
கணவன்
வரவை அவள் எதிர்பார்த்தே இருப்பதில்லை உண்ண.

எனக்காக அவள் கதவைத் திறக்கின்றாள்.
பின்னர்,
எனதுடையில் தனை அழுத்தி உரசுகிறாள்.....
சிரித்தே,
தனது இதழ் தருகின்றாள்.
பின் சடுதி யாக
சகலதுமே விளங்கியொரு தளர் நிலையில் ஆவாள்:
வயல்களிலே இலைஉதிரும் காலத்தின் வரவும்,
வருங்காற்றில்,
விதை சிதறிப் பரம்புவதும்,
குடும்பம்
அயல்களிலே உடைகிறதும்,...
யாவும் அவள் அறிவாள்.
அவள் இன்னும் இளமையுடன் குளிர்நிலை உறைவாள்?

அப்பிள் மரம்
பழங்களுடன் குலுங்குவதைக் காண்பாள்;
அச்செவலைப் பசுவும் ஒரு கன்றதனை ஈனும்;
எப்பொழுதும்,
ஓக் மரத்தின் புதர்களிலே,
அந்த
இடையருத புல்வெளியில்,
வீடுகளில்,
காற்றுச்
சத்தமிடும் வனங்களிலும் உயிர் ததும்பி நெருளும்...
தானியங்கள் பழுத்து வரும்;
சேவல்களும் புணரும்.
இத்தனையும்
அவள் பார்த்துப் பெருமூச்சே எறிவாள்,
இரங்கி மன ஆசையிலே
நோயுற்றே அழுவாள்.

“என்னுடைய மென் முலையால் எனக்கென்ன லாபம்? -
என திரண்டு கரங்களுமே
ஏன் துயரில் வேகும்?
எந் நேரமும் இந்த
அடுப்பதனை மூட்டி
என்றும் போல் அன்றாட வேலைகளைச் செய்து,
என்ன பயன்?”
என்றழுவாள்.
நான் அவளை அணைப்பேன்.
எனினுமதன் பொருள் எனக்கும்
விளங்குவதே இல்லை.....
வெண்பனியின் முதற்சூளிகள் வெளியினிலே வீழும்.
விரிந்தவயல் முழுதும், - ஒரு
அலுமினியம் பூசும்.
அங்கதிலே
என் கரிய காற்சுவடு
தோயும்.
அவை -
ரயில்வே நிலையத்தை
அடையும் வரை -
நீளும்!

எங்கும் புரவின் இறக்கையின் வெண்மை நிறம்
மீன் வலையில் தொங்கும் மிதப்பினைப் போன்றோர்
போலீஸ் நடந்துபோ கின்றான்.
புகார்க் காலம்.....

எந்த நூற் ருண்டோ? இதென்ன யுகமோ?
எனக்கு மறதி.....

இரவுத் துயிலமுக்கம்
போல முழுதும் நொறுங்கிப் புரள்கிறது.
ஒட்டுக் கழன்று மக்கள் உருகிறார்;
ஒன்றும் இறுக்கமாய் இல்லை; உதிரிகளே.....

நானே இடறித் தடவி நடக்கின்றேன்.
ஆமாம் பருத்தியின் பஞ்சில் விழுகின்றேன்.

முட்டுகிறேன். கார் வெளிச்சம்; முன்னே பதக்கமெல்லாம்
மின்னி ஒளிர்கிறது; பின்னர் மறைகிறது.
எல்லாம் கலக்கமே, மாய விளக்குகளின்
காட்சிபோல் எல்லாம் கலக்கமே.
உம்முடைய
தொப்பி சரியா?
தலையைத் தவறாகக்
கொண்டு நடத்தல் குணமில்லை யேதுரையே!

எல்லாம்,
இதழை இறுகச் சுவைத்தீந்த
பெண்ணின் நினைவு பெருமணல்போல் தூருவதும்,
பின்னர் நினைவு பிறந்து வருந்துவதும்,-
இப்போது காதல் இழந்துபெறும் கைம்மையதும்-
என்றாலும் நம்முடைய தென்பதனைப் போலும்-
எனினும் பின் நம்முடைய தில்லை எனல் போலும்...!

யாரது? வீனலா?— இல்லை - ஓர் ஐஸ்கிரீம்—
காரன்!

வழியில் பதிந்த அக் கற்களில்
மோதுகிறேன்;

முன்வரும் மக்களிடும் மோதுகிறேன்.....

யார் அவர்கள் நண்பர்களா?

நான் வியப்புக் கொள்கிறேன்.

வீட்டுப் பிராணி “இயாகோஸ்”! மறைப்புக்களைக்
காட்டுகின்றீர்! எத்தகைய கள்ளர் நீர் — கள்ளர்!

அது நீயா? என் அன்பே, ஏன் குளிரில் தனியே
நடுங்குகிறாய்? என்ன நலக்குறைவோ?

உன்னுடைய

மேலங்கி நீளம்; மிகப் பெரிதே; என் அன்பே!

ஏன் இந்த மீசை! எதற்கு வளர்க்கின்றாய்
காதில் படியும் பனித்தூவல் கண்டனையோ?

நான் நகரும், நான் இடறும், நான் தொடரும்.

வான் முழுதும்,

ஓர் பெரிய வெள்ளிருளே!.....

ஒன்றும் தெரியவில்லை!

யாருடைய கன்னம் உரச நான்

இப்புக்கார்ப் பாதையிலே தத்திப் பயிலுகிறேன்?

யாரதுவோ?

யாருடைய சத்தமும்

இந்தச் சடம் நிறைந்த

காற்றிலே ஓடிக்கலவாது.....

இப்புக்கார்

நீங்கும் பொழுது நிகழும் பெருந்தெளிவைக்

காண்பதே ஓர் அருமை தான்.

ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து—சசி.

பல மாதங்களின் முன் நான் கலந்துகொண்ட கவியரங்கில் ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. ஒரு கவிஞர் தன் நீண்ட கவிதையை வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். இடைக்கிடை பாடியும் காட்டினார். சபையில் பெரும்பாலோர் தம்பாட்டில் கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இடைக்கிடை அனாமதேயமான கேலிக் குரல்களும் கேட்டன. இடையில் தலைவரிடம் ஒரு குறிப்பு அனுப்பப்பட்டது: ‘தலைவா, கவிதை கசக்கிறது’ என்று அந்தத் துண்டில் எழுதப்பட்டிருந்ததாகப் பின்னர் அறிந்தேன்.

அன்றையக் கவியரங்கில் மட்டுமல்ல நான் கலந்துகொண்ட பல கவியரங்க அநுபவங்களைத் திரட்டிப்பார்க்கும் போது எனக்கு ஓர் உண்மை புலப்படுகின்றது. கவிதையைக் கேட்பதில் இருந்து சபையோரின் கவனம் சிதைவதற்கும் அவர்கள் வேறு செய்திகள் பற்றிக் கதைக்கத் தொடங்குவதற்கும் சபையை விட்டும் நெளிநடப்புச் செய்வதற்கும் காரணம் சபையோரின் ரசனைக் குறைபாடு அல்ல என்பதுதான் அந்த உண்மை. சபையை ஆட்சிப் படுத்தக்கூடியதிராணி கவிஞரிடம் இல்லாததும் சபையைக் கவரக்கூடியதாக அவர்களின் கவிதை இல்லை என்பதும் அதன் காரணங்களாகும்.

ஆனால் பல கவிஞர்கள் இதுபற்றி வேறுவிதமாக நினைக்கின்றார்கள். ‘இவர்களுக்கு என்ன கவிதை’ இந்தச் சனங்களுக்குக் கவிதையைப் பற்றி என்ன தெரியும்? கவிதை உயர்ந்தவர்களுக்கு உரிய கலை என்பது அவர்கள் கணிப்பு. ஆனால் இந்தக் கூற்றிலே உண்மை இல்லை. இது அவர்களின் ஆற்றாமையின் புலம்பல் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஏனெனில் நல்ல கவிதைகள் சபையில் அமைதியையும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தையும் ஏற்படுத்தியதைப் பல முறை நான் கண்டுள்ளேன்.

எமது கவியரங்குகளில் கலந்துகொள்ளும் மிகப்பெரும்பாலான கவிஞர்கள் சபையோருக்குக் கவிதை வாசித்துக்காட்டுவதில்லை என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். கவிதை வாசிப்பதற்குப் பதிலாக அவர்கள் செய்யுட் சொற்பொழிவு நிகழ்த்துவதில் சமர்த்தர்களாக உள்ளார்கள்.

ஒரு விழாவை ஏற்பாடு செய்பவர்கள்; உரையரங்கு, கவி யரங்கு என்று நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கு பண்ணுவது இப்போதெல்லாம்

ஒரு மரபாகவே போய்விட்டது. உரையரங்கில் பங்குபற்றும் சொற் பொழிவாளர் ஒரு தலைப்பில் தனது கருத்துக்களைச் சராமாரியாகப் பொழிந்து தள்ளுவார். பெரும்பாலும் இந்த விழாமேடைகளில் உபயோகமில்லாத புளித்துப்போன செய்திகள்தான் மீண்டும் மீண்டும் சொல்லப்படும். அதிலே மக்களுக்கு எந்தக்கவர்ச்சியும் இருப்ப தில்லை. பெரும்பாலும் அதை அடுத்தே கவியரங்கு நிகழும். பங்கு பற்றும் கவிஞரோ தனக்குக் கொடுக்கப்படும் தலைப்பில், தனது கருத்துக்களை - சொற்பொழிவாளர் பேச்சு மொழியில் சொல்லியது போலல்லாமல் - செய்யுள் நடையில் பொழிந்து தள்ளுவார். அரசி யல் மேடைகளில் பேசுவதுபோல குரலுயர்த்தி மிகவும் ஆக்ரோச மாகச் சத்தமிடுபவர்களும் உண்டு. (கவி முழக்கம் என்பது அதுதான் போலும்.)

உரையாளர்களின் கருத்துச்சுமையினால் சலித்துப்போய் இருப் பவர்களுக்கு கவியரங்கில் எனினும் ஒரு கலை அநுபவம் கிடைக்கக் கூடாதா? பாவம், அவர்கள் கவிஞரின் செய்யுட் சொற்பொழிவின் கருத்துக்களைக் கிரகித்துக்கொள்ளமுடியாமல் அலுப்புற்று வேறு கதை களில் இறங்கிவிடுகிறார்கள்.

இந்த நிலையில் குறறம் சுமத்தப்பட்டவேண்டியவர்கள் கவிஞர் களே. ஏனெனில் அவர்கள் தங்கள் கடமையைச் சரிவரச் செய்ய வில்லை. கருத்துக்களைச் செய்யுள் நடையில் எழுதுவதுதான் கவிதை என்ற நம்பிக்கை எமது கவிஞர்கள் பலரிடம் இருக்கின்றது. ஆகையினால்தான் செய்யுள் நடையில் ஒரு கட்டுரையை அல்லது சொற் பொழிவை நிகழ்த்தி விட்டு தாங்கள் கருத்துச் செறிவுள்ள கவிதை இயற்றிவிட்டதாக நம்பிக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் கருத்து நிலையில் இருந்து கட்டுரை எழுத முடியுமே தவிர கவிதை எழுத முடியாது என்பது அவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. ஏனெனில் கவிதை ஒரு கலை. கலை சிருஷ்டியாவது அநுபவ உணர்வு தொழிற்படும் போதுதான்.

எங்களுடைய மிகப் பெரும்பாலான கவிஞர்கள் இந்த உண் மையை விளங்கிக்கொள்ள முயல்வதில்லை. அதனால் அவர்களால் கவிதையைச் சிருஷ்டிக்க முடியவில்லை. எதுகை மோனையுடன் செய்யுள் எழுதும் திறமையே கவித்துவம் என்பது அவர்களது கருத்து. அத னால் கவிதை எழுதுவது என்பது அவர்களுக்கு மிகச்சலபமான ஒரு வேலையாக இருக்கின்றது. இதற்கு நான் பல உதாரணங்கள் காட்ட முடியும்.

கவியரங்க மண்டபத்துள் வந்த பிறகும் நான் இன்னும் கவிதை எழுதவில்லை. இனித்தான் ஏதும் எழுத வேண்டும் என்று சொல்லும்

பல கவிஞர்களை நான் சந்தித்துள்ளேன். கவியரங்கம் ஆரம்பித்த பிறகும் தலைவரிடம் வந்து, 'என் பெயரைக் கடைசியில் போடுங்கள் நான் இன்னும் எழுதி முடிக்கவில்லை என்று சொன்ன கவிஞர்களையும் நான் கண்டிருக்கிறேன். இப்போதுதான் பஸ்ஸில் வரும்போது எழு திக்கொண்டுவந்தேன் என்று சொன்னவர்களையும் நான் பார்த்துள் ளேன். சமீபத்தில் மலைநாட்டில் ஒரு கவியரங்கில் கலந்துகொள்ளச் சென்றபோது மூன்று கவிஞர்கள் 'நான் இன்னும் ஒன்றும் எழுத வில்லை' என்று ஒரே மாதிரி என்னிடம் சொன்னார்கள். இதில் ஆச் சரியம் என்னவென்றால் அவர்கள் எல்லாரும் மிகத்தூரத்தில் இருந்து கவியரங்கில் கலந்துகொள்வதற்கென்றே வந்தவர்கள் என்பதுதான். அவர்கள் அப்படிச்சொன்னது மட்டுமன்றி, உரை அரங்க மண்டபத் தில்; பேச்சைக்கேட்டுக்கொண்டே பத்திரிகை நிருபர் குறிப்பெழுதிக்கொள்வதுபோல கவிதை எழுதிக்கொண்டிருப்பதாகவும் காட்டிக் கொண்டார்கள். இத்தகையவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் கவிதை ஒரு ரெடிமேட் பண்டமாக இருப்பதை நான் கண்டேன். இம்மென்னும் முன்னே இருநூறும் முந்நூறும் அம்மென்றால் ஆயிரமும் பாடும் அசகாய குரர்கள் தாங்கள் என்ற அசட்டுத்தனமான - கவிதைப் படைப்புக்குப் புறம்பான - எண்ணம் அவர்களிடம் இருப்பதையே அது காட்டுகின்றது.

எனினும் இவ்வாறு எழுதப்படும் செய்யுட் சொற்பொழிவு களைக் கொண்டே சபையைக் கவரும் இரண்டொரு கவிஞர்களை நாம் சில கவியரங்குகளில் சந்திக்கின்றோம். அது கவிஞருடைய கவிதை வாசிக்கும் சாமர்த்தியத்தையும் அவர் செய்யுட் பொருளை நெறிப் படுத்தும் முறையையும் அவர் விடும் விகடத் துணுக்குகளையும் பொறுத்தது. ஆனால் அத்தகைய செய்யுட் சொற்பொழிவுகள் பின் னர் பத்திரிகையிலோ புத்தகத்திலோ பிரசுரிக்கப்பட்டால் அவற்றின் கவிதைப்பண்பற்ற போலித்தனத்தை நாம் கண்டு கொள்ளலாம்.

தமிழ் நாட்டில் திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயர் கவியரங்குகளில் வெற்றி பெறுவதாகச் சொல்லிக்கொள்ளப்படுகின்றது. ஆனால் அவரது கவியரங்கக் கவிதைகளை அவரது தொகுதிகளில் படிக்கும்போது நான் மேலே சொன்னதன் உண்மையை வாசகர்களே அவதானிக்கலாம். அவை செய்யுள் உருவத்தில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளாக அல்லது சொற்பொழிவுகளாகவே இருக்கின்றன. கவிதைப்படைப்பின் எந்தப் பண்பையும் நாம் அவற்றில் கண்டுபிடிக்கமுடியாது-முற்போக்கான கருத்துக்களைத்தவிர.

2

கவியரங்குகளில் வாசிக்கப்படும் இத்தகைய கவிதைகளால் ஏற்படும் முக்கிய விளைவுகள் மூன்று

1. கவிதை தனது ஆக்கத்திறனை அதாவது கலைப்பண்பை இழந்து சடத்தன்மை பெறுகின்றது.

2. கவிதை அமைப்பிலே உள்ள இச்சடத்தன்மையின் வெறுமை அது எவ்வளவு உயர்ந்த கருத்துக்களைக்கொண்டிருந்தபோதிலும் மக்கள் உணர்வில் ஓர் ஆழமான பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதில்லை. அதனால் கவிதை தனது வலிமையை இழந்து போகின்றது.

3. பொதுமக்கள் கவிதை பற்றிய ஒரு தரக்குறைவான கருத்தைப்பெறுகிறார்கள். கவிதை என்பது தங்கள் வாழ்க்கையோடு தங்கள் உணர்வோடு நேரடியான தொடர்பு உடையதல்ல; அது தங்களுக்கு வெளியே நின்று தங்களை நோக்கிக்கூறப்படும் உபதேசம் என்ற அபிப்பிராயம் அவர்களுள் வலிமை பெறுகின்றது. உபதேசத்தை மக்கள் எப்பொழுதுமே விரும்பி ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. அதனால் பொதுவாக கவிதைத் துறையையே மக்கள் ஓர் அந்நிய மனப்பான்மையுடன் நோக்கவும் வாய்ப்புண்டாகின்றது.

இவை விரும்பத்தக்க விலைவுகள் அல்ல. ஆகையினால் நாம் நமது கவிதையைத் திருத்தி அமைக்க வேண்டும்.

3

இன்றையக் கவியரங்குகளில் வாசிக்கப்படும் பெரும்பாலான கவிதைகளால் ஏற்படும் விரும்பத்தகாத விளைவுகளை நீக்குவதற்கும் எமது கவிதையை மக்கள் விரும்பி ஏற்கும் கலையாக மாற்றி அமைப்பதற்கும் நாம் என்ன செய்யவேண்டும்?

முதலாவதாக கவியரங்குகளில் செய்யுட் சொற்பொழிவுகள் முற்றாகக் கைவிடப்படவேண்டும். அது கைவிடப்படவேண்டுமானால் செய்யுளுக்கும் கவிதைக்கும் இடையில் உள்ள வித்தியாசத்தை நமது கவிஞர்கள் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும். இவை இரண்டுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள் பற்றி நான் இங்கு விரிவாக எழுதமுடியாது. அது தனித்த ஒரு கட்டுரையாக பின்னர் எழுதப்படவேண்டியது.

ஆனால் சுருக்கமாக நாம் இதை அறிந்துகொள்ள வேண்டும். வசனம் எவ்வாறு ஒரு மொழி ஊடகமோ அவ்வாறே செய்யுளும் ஒரு மொழி ஊடகமாகும். இன்று வசனம் எல்லாமாக இருப்பது போல் ஒரு காலத்தில் செய்யுளே எல்லாமாக இருந்தது. கவிதை காவியம் என்பன மட்டுமன்றி இலக்கணம், தத்துவம், சமயம், வைத்தியம், என்பனவும் செய்யுளிலேயே எழுதப்பட்டன.

உரை நடையில் எழுதப்பட்டபோதிலும் ஒரு கட்டுரைக்கும் சிறுகதைக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு உள்ளனவோ அவ்வளவு வேறுபாடு செய்யுளில் எழுதப்பட்டபோதிலும் ஒரு கவிதைக்கும் வாகடத்துக்கும் இடையிலும் உண்டு. ஏனையவற்றில் இருந்து கவிதையை வேறு பிரித்துக்காட்டுவது அதன் செய்யுள் வடிவம் மட்டும் அல்ல. இந்த நீண்ட கட்டுரையைக் கூட வெண்பாயாப்பில் அல்லது அகவல் யாப்பில் நான் எழுதமுடியும். அவ்வாறு எழுதிவிட்டால் அது கவிதையாகி விடுமா? இல்லை. கருத்துக்களின் செய்யுள் வடிவம் ஒருபோதும் கவிதையாகிவிடாது. ஆகையினால் கவிதையின் கலையாக்கம்பற்றிய பல்வேறு கூறுகளையும் நமது கவிஞர்கள் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். கவிதை அறிவு பூர்வமானதாக இல்லாமல் அநுபவ பூர்வமானதாக உணர்வு பூர்வமானதாக இருக்கவேண்டும். நாங்கள் எதை எழுத வேண்டும் என்பது எவ்வளவு முக்கியமோ அதை எப்படி எழுதவேண்டும் என்பதும் அவ்வளவு முக்கியமானதாகும்.

கவிதை அநுபவபூர்வமானதாக அமைக்கப்பட்டபோதிலும் அது இலகுவானதாகவும் சலபமாகப்படிந்து கொள்ளக்கூடியதாகவும் இருக்கவேண்டும். கவிதையின் இலகுத்தன்மை அதன் புறவடிவமாகிய செய்யுள் நடையின் எழிமையில் மட்டும் தங்கி இருக்கவில்லை. அதன் அகவடிவமான பொருள் அமைப்பிலும் தங்கி உள்ளது. செய்யுளின் புறவடிவ இலகுத்தன்மைபற்றி முதல் இதழில் பிரசுரமான 'பேச்சு மொழியும் கவிதையும்' என்ற கட்டுரையில் எழுதி இருந்தேன். இங்கு கவிதையின் பொருள் அமைப்புபற்றி சிறிது குறிப்பிடவேண்டும்.

சிறுகதை, நாவல், நாடகம் போன்று கவிதையும் ஒரு தனிப்பட்ட இலக்கிய வடிவம். ஏனைய இலக்கிய வடிவங்களைப்போன்று கவிதையும் ஒரு மையப்பொருளை அதாவது தொனிப்பொருளை உடையதாக இருக்கும். சங்ககாலப்பாணியில் சொல்வதானால் அதை உரிப்பொருள் என்போம். இந்த உரிப்பொருள்; கருப்பொருளின் இயக்கத்தினால் வெளிப்படுத்தப்படும். எந்தப்படையிலக்கிய வடிவத்திலும் இந்த இரண்டுமே முக்கிய அம்சமாகும். இந்த இரண்டு அம்சங்களையும் கொண்டு இயங்கும் போதே கவிதை கலை வடிவம் பெறும்.

கலை வடிவம்பெறும் கவிதையில் கருப்பொருள் உரிப்பொருளைத் தன்மயப்படுத்திக்கொள்ளும். ஆனால் அவ்வாறு தன்மயப்படுத்தும்பொழுது கருப்பொருள் வெறுமே குறியீடுகளாகவும் படி மங்களாகவும் மட்டும் இருக்குமானால் கவிதையின் உரிப்பொருள் இன்னது தான் என்று விளங்கிக்கொள்வதில் பல கோளாறுகள் ஏற்படும் அப்போது கவிதை தன் இலகுத்தன்மையையும் இழந்துவிடும். இத்தகைய கவிதைகள் கேட்போருக்கு மட்டுமன்றி அச்சிலே படிப்போருக்கு

கும் புரியாத புதிதாக இருக்கும். ஆனால் பொருள் அமைப்பிலும் மொழி அமைப்பிலும் இலகுத்தன்மை பெற்ற கவிதைகள் கவியரங்கு களில் பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதை நாம் அவதானிக்க முடியும். உதாரணத்துக்கு சென்ற இதழில் பிரசுரமான 'பாவம் வாத்தியார்' என்ற கவிதையை எடுத்துக்கொள்வோம். இரண்டு கவியரங்கு களில் வாசிக்கப்பட்ட அந்தக்கவிதை சனங்கள் மத்தியில் ஒரு சலசலப்பை ஏற்படுத்தியதை நான் அறிவேன். அந்தக்கவிதையின் தொனிப்பொருள் என்ன? புதிய சிந்தனையாளர்களையும் சீர்திருத்தக் காரர்களையும் மக்களைச் சரணடி வாழும் கும்பல் எவ்வாறு முறியடிக்க முனைகின்றது என்பதை அம்பலப்படுத்துவதே அது. இந்த நோக்கம் அக்கவிதையில் செயற்படுத்தப்பட்டுள்ள முறை கலாபூர்வமானது. அறிவு பூர்வமாக அல்லாது அநுபவமாக அது வளர்க்கப்பட்டுள்ளது. வாசகனின் அல்லது கேட்பவனின் அநுபவத்துடன் அது ஒன்றிணை கின்றது. தரமான கவியரங்கக் கவிதைக்கு அதை ஓர் உதாரணமாகக் காட்டுவது பொருத்தமானதே.

4

அடுத்துநாம் கவனிக்க வேண்டியது கவியரங்கத் தலைப்புகள் பற்றியதாகும், கவியரங்கக் கவிதைகள் பெரும் பாலும் செய்யுட் சொற்பொழிவாக இருப்பதற்கு ஓர் முக்கிய காரணம் கவிஞர்களுக்கு வழங்கப்படும் தலைப்புகளாகும். சொற்பொழிவுக்கு அல்லது கட்டுரை எழுதுவதற்குக் கொடுக்கும் தலைப்புகளை எல்லாம் கவிதை எழுதுவதற்குக் கொடுக்கிறார்கள்! இலங்கையை விட இந்தத் தலைப்பு வறுமை தமிழ் நாட்டிலே அதிகம். தமிழ் நாட்டுக் கவியரங்கக் கவிதைகளைக் கேட்ட அல்லது படித்தவர்களுக்கு இது தெரியும். உதாரணத்துக்கு ரகுநாதன் கவிதைகள் என்ற புத்தகத்தில் உள்ள கவியரங்கக் கவிதைகளை நோக்கலாம். காற்று, கடல், மலை, ஆறு என்ற தலைப்புகளில் கூட அவர்கள் கவியரங்கு நடத்தி இருக்கிறார்கள். புவியியல் மாணவர்கள் கட்டுரை எழுதுவதற்கு உரிய தலைப்புகள் அல்லவா இவை? இந்தத் தலைப்பிலே கவிஞனை எழுதச் சொன்னால் அவன் என்ன செய்வான்? கவிதை பற்றித் தெரிந்த ஒரு கவிஞன் என்றால் அவர்கள் முகத்தில் அறைந்ததுபோல் பதில் சொல்லி அனுப்புவான். ஆனால் ரகுநாதன் காற்றின் புகழ்பாடி ஒரு செய்யுட் பேச்சு நிகழ்த்தி இருக்கிறார். பாரத நாட்டுக் கலை என்ற தலைப்பில் அவர் வானொலியில் நிகழ்த்திய ஒரு செய்யுட் சொற்பொழிவும் வைகாசி மாதத் தாமரையில் பிரசுரமாகி உள்ளது. அதை ஒரு கட்டுரையாக எழுதி இருந்தால் இன்னும் சிறப்பாக அமைந்திருக்கும்.

இலங்கையர்கள் தலைப்புக் கொடுப்பதில் தமிழ் நாட்டினரை விடச் சற்றுத் திருத்தம் என்றாலும் இந்தத் தலைப்புகளில் நல்ல

கவிதைகள் உருவாகுவது அபூர்வமாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றது. ஆகையினால் கவியரங்குகளை ஏற்பாடு செய்பவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட தலைப்புக் கொடுக்காமல் இருப்பது நல்லது. வள்ளுவர் தினத்தில் பாரதி தினத்தில், அல்லது கம்பன் விழாவில் இவர்களைப்பற்றிய சங்கதிகளைச் செக்குச் சுற்றிக் கொண்டிருக்காமல் கவிஞர்கள் தங்கள் சொந்த ஆக்கங்களை வாசித்துக் காட்டுவது உபயோகமாக இருக்கும்.

பிறநாடுகளில் கவிஞர்கள் தங்கள் சொந்த உணர்வுகளினால் உந்தப்பட்டு வேறு வேறு சந்தர்ப்பங்களில் எழுதிய கவிதைகளை மக்களுக்குப் படித்துக் காட்டுவதற்காகத்தான் கவியரங்குகளை ஏற்பாடு செய்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டுள்ளேன். அந்த நிலையை நாங்கள் இங்கும் உருவாக்க வேண்டும். விழாக்களிலே கவியரங்குகளும் ஓர் ஐட்டமாக இருப்பதற்குப் பதிலாக கவிதைக் ஆகவே கவியரங்குகள் நடத்தப்பட வேண்டும். அப்போது இந்தத் தலைப்புச் சிக்கல்கள் இல்லாமல் போகும், அல்லது அவர்கள் கொடுக்கும் தலைப்பைப்பொருட்படுத்தாமல் கவிஞன் தான் எழுதிய ஒரு கவிதையைக் கொண்டு போய் வாசிக்க வேண்டும். தொடக்கத்தையும் முடிவையும் புதிதாக எழுதிச் சேர்த்துக் கொண்டால் போதும். என்னைப் பொறுத்த வரை கவியரங்கக் கவிதைகளுக்கும் ஏனைய கவிதைகளுக்கும் தொடக்கம், முடிவு என்பவை தவிர வேறு எந்த வித்தியாசமும் இல்லை.

5

கவியரங்கக் கவிதைகள் பற்றிச் சொல்லவேண்டிய இன்னும் ஒரு விசயம் கவிதை வாசிப்பு முறைபற்றியதாகும். கவிதையைப் படிப்பதா அல்லது பாடுவதா என்பது இப்போது ஒரு பிரச்சினைக்குரிய விசயம் இல்லை. பாடலைப் பாடுவது; கவிதையைப் படிப்பது என்பது தீர்க்கப்பட்டுப்போன ஒரு சங்கதி. இரண்டொருவர்தான் தங்கள் கவிதையை ராகத்தோடு பாடுகின்றார்கள். ஆனால் அவர்கள் பாடும் போது கவிதை சபையில் எந்தப்பொருள் உணர்வுத்தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்துவதில்லை என்பது கண்கூடு. கவிதை இசைத் தமிழ் அல்ல இயற்றமிழ்தான் என்பதை அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ள மறுத்தால் நாம் ஒன்றும் சொல்ல முடியாது.

ஆனால் கவிதையை வாசிப்பவர்கள் கூட தங்கள் வாசிப்புக்குறை பாட்டினால்-தெளிவின்மையினால் தங்கள் நல்ல கவிதைகளைக் கூட சபையோர் ஈடுபாட்டோடு கேட்கமுடியாதவர்களாகச் செய்து விடுகின்றார்கள். அது பயிற்சியினாலேயே சரிவரமுடியும். அந்த வகையில் முருகையன், மஹாகவி, நீலாவணன், தான்தோன்றிக் கவிராயர், சத்தியசீவன் ஆகியோர் திறமையிக்கவர் எனலாம்.

ஆனால் நாம் நமது எல்லாக் கவிஞர்களிடமும் காணக்கூடிய ஒரு குறை இவர்கள் எல்லோரும் (நான் உட்பட) தங்கள் கவிதைகளைப் பார்த்து வாசிக்கின்றார்கள் என்பதுதான். இதனால் சபையே ருக்கும் கவிஞருக்கும் இடையே உள்ள நேரடித் தொடர்பில் ஒரு திரை விழுகின்றது என்ற பொருள்பட ஒரு முறை கலாநிதி கைலாச பதி கூறினார். அதிலே உண்மை இருக்கின்றது. எழுதிய தானைப் பார்க்காது சபையை நேரேபார்த்துக்கொண்டு கவிதை சொல்வதற்கு நினைவாற்றல் துணை செய்யுமானால் அதில் பல சௌகரியங்கள் இருக்கவே செய்கின்றன. கவிதையை முழுப்பொருள் உணர்வோடு சொல்வதற்கு அது வாய்ப்பாக இருக்கும். நினைவுத் தொடர்பை ஏற்படுத்துக்கொள்வதற்காகக் கைப்பிரதியை அப்போதைக்கப்போது பார்த்துக்கொண்டால் போதும் என்ற அளவுக்கெனினும் கவிதை மனனமாக இருப்பது நன்று. இதுபற்றி கவிஞர்கள் கவனம் செலுத்துவது நல்லது.

6

நான் கடைசியாக இதைத்தான் சொல்ல முடியும். கவியரங்கு என்பது கவிஞர்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பான சாதனம் ஆகும். பொது மக்கள் மத்தியில் தங்கள் கவிதையைக்கொண்டு போவதற்கும் பொது மக்களின் உணர்வு நிலையை அளந்தறிவதற்கும் அதைத்தூண்டி விடுவதற்கும் அது ஒரு சிறந்த களமாகும். இந்த வாய்ப்பான களத்தைக் கவிஞன் எவ்வாறு பயன்படுத்துகிறான் என்பதிலேயே கவியரங்கின் வெற்றியும் கவிதையின் வெற்றியும் தங்கி இருக்கின்றது. ஆனால் நடைமுறையில் பெரும்பாலும் எமது கவியரங்குகள் செய்யுட்கொற்பொழிவுக்களமாகவே இருக்கின்றன. எமது கவியரங்குகளில் வாசிக்கப்படும் கவிதைகளை நோக்குமிடத்து எமது கவிஞர்கள் கவியரங்கைச் சரியாகப் பயன்படுத்தவில்லை என்பது மட்டும் அன்றி கவிதைபற்றிக்கற்றுக்கொள்ள வேண்டியவையும் நிறைய இருக்கின்றன என்பதும் தெளிவாகின்றது. அதனால்தான் இதை எழுத வேண்டும் என்று நினைத்தேன். இதுபற்றி நமது கவிஞர்கள் சிந்திப்பார்களாக!

சிறுவருக்கான

விநோதப் பொருட்கள்

பாடசாலை உபகரணங்கள்

தேவை எதுவோ

அவைகளுக்கெல்லாம்

இன்றே வருக

பென்ஸி ஹவுஸ்

மெயின் வீதி,

கல்முனை.

சகலவகைக்

கடிகாரங்களும்

பழுது பார்ப்பதற்கு

சிறந்த இடம்

A. A. காதர்

லத்திபா :புட் வெயர்

இல. 4, பிரதான வீதி,

கல்முனை.

உங்களுக்குத் தேவையான

உத்தரவாதமுள்ள

தங்க நகைகளுக்கு

சொர்ணம் மாளிகைக்கு

விஜயம் செய்யுங்கள்.

நம்பிக்கை நாணயத்திற்கு

சிறந்த இடம்

சொர்ணம் மாளிகை

214, பிரதான வீதி,

கல்முனை.

வாசகர்களுடன் சில வார்த்தைகள்.

விற்பனைக்காகக் கவிஞனைக் கடைகளில் தொங்கவிடுவதில்லை என்று முன்பு இதே இடத்தில் எழுதி இருந்தேன். அதற்கு அர்த்தம் கவிஞன் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையினருக்குள் மட்டும் உலவினால் போதும் என்பதல்ல.

வாசகருக்கும் வாசகருக்கும், கவிஞருக்கும் வாசகருக்கும், கவிஞருக்கும் கவிஞருக்கும் இடையே ஒரு நேரடியான - ஸ்தாபனரீதியான தொடர்பை ஏற்படுத்துவதற்கு வாசகர் வட்டமுறை சாதகமாக அமையும் என்பதனால்தான் அவ்வாறு எழுதினேன்.

'கவிஞன் வாசகர் வட்டம் ஓர் இயக்கம். கவிதை இலக்கியத்தை; சமூகப் பெறுமதி உள்ளதாக, சமூக எழுச்சிகளைப் பிரதிபலிப்பதாக, சமுதாய உந்து சக்தியாகக்கருதுபவர்களின் இயக்கம். கவிஞன் இதழ் அவர்களின் பரிவர்த்தனைக்களம்.' என்ற ஒரு நிலை உருவாகவேண்டும் என்பதே எமது விருப்பம்.

ஆகையால் - கவிஞன் வாசகர்களின் கடமை கவிஞனை வாசிப்பது மட்டும் அல்ல.

கவிதைபற்றிய ஆக்கபூர்வமான தங்கள் கருத்தை பரஸ்பரம் பரிமாறிக்கொள்வதும்,

இயன்ற அளவு தமது நண்பர்களை கவிஞன் வாசகர் வட்ட உறுப்பினராக்க முயல்வதும் அவர்கள் கடமையாகும்.

கவிஞன் பொருள் நெருக்கடி இன்றி வெளி வருவதற்காக ஒன்வொர் இதழுக்கும் உரிய பெறுமதியைத் தாமதிக்காது அனுப்பி உதவுவதும் அவர்கள் கடமையாகும்.

—தொகுப்பாளர்